

bemærkes, at Konsulatet ved Fastsættelsen af vor Understøttelse brugte Hr. Rainals som Raadgiver.

Dog fandtes der blandt Danske i Shanghai enkelte, der gennem deres Initiativ viste os Forstaaelse og derigennem bidrog til at hjælpe os igennem de vanskelige Aar.

I denne Forbindelse ønsker vi at nævne Fru Maskinmester O. A. Christensen og den danske Lods i Shanghai, Kaptajn Petersen, der begge paa mange Maader hjalp os.

Som en direkte Følge af Konsulatets og Dansk Samfunds Arrogance afgik i Efteraaret 1942 inden for et Tidsrum af 3 Maaneder følgende Sømænd ved Døden:

Matros Ejnar Larsen,
Fyrbøder Jens Andersen,
Tjener Robert Andersen,
Baadsmand Georg Sørensen,
Matros Poul Haarby og
Fyrbøder Peter Brendal.

Disse sørgelige Tilfælde forbedrede dog ikke vor Stilling i væsentlig Grad og bragte ikke paa nogen Maade Konsulatet til nærmere Eftertanke. Det maa her fra vor Side bestemte understreges, at det ikke paa noget Tidspunkt syntes at have staaet vort Lands Repræsentanter klart, at en tilstrækkelig Understøttelse, fremfor en endeløs Godkendelse af Læge-, Medicin- og Hospitalsregninger, i det lange Løb ikke alene vilde have reddet flere Menneskeliv, for ikke at tale om en Forbedring af den almindelige Helbreds-tilstand hos samtlige, men givetvis ogsaa bevirke en Besparelse af Statens Midler.

I direkte Modsætning af Konsulatets Opfattelse, at vi kunde eksistere paa et Beløb, der laa under det, en kinesisk Kuli fordrøede, staar Udtalelser saavel fra de behandelende Læger som en af de begravende Præster.

Disse sidstnævnte gjorde ofte Konsulatet opmærksom paa vore usle Bolig- og Levevilkkaar.

Konsulatets ligegyldige Indstilling gav sig igen Udslag ved Begravelserne. Man tilsidesatte fuldkomment Hensynet til den afdøde og dennes Kammerater, idet man lod tyske Præster forrette Jordpaakastelsen, ledsaget af en Ligtale paa Tysk, i et enkelt Tilfælde med en politisk Baggrund.

Konsulatet undlod ved flere Lejligheder at underrette os om Tidspunktet for Begravelsernes Stedfindende. I et enkelt Tilfælde, hvor Begravelsen var fastsat til Kl. 14,30, fandt denne Sted en halv Time tidligere, saaledes at da den afdødes Kammerater indfandt sig for at vise ham den sidste Respekt, var Jordpaakastelsen allerede forrettet.

Ved en tidligere Begravelse iklædtes afdøde en af sine Kammeraters Skjorter; ved samme Lejlighed indfandt en af afdødes Kammerater sig i dennes Benklæder.

Det er beklageligt, at ikke et Trækors, end ikke en simpel Navneplade kendetegner, at her ligger danske Sømænd begravet.

Efter denne hensynsløse Forsømmelighed forbavser det sikkert ingen, at saa at sige alle søfarende har været under Hospitalsbehandling paa et eller andet Tidspunkt af deres Ophold i Shanghai. Denne Elendighed kunde have været undgaaet, hvis den Læge, Konsulatet anvendte, havde brugt sin Autoritet som en Læge bør. Men ogsaa her var Konsulatets Dispositioner af absolut „besparende Natur“.

Detaller i Forbindelse med Lægens Udøvelse af sin Gerning under Konsulatets Overopsyn er saa talløse og af saa graverende Art, at ikke alle kan citeres her. De mest grelle Eksempler skal dog anføres.

Tilfælde 1.

Laurits Christensen, indlagt paa det russiske Hospital i Shanghai for Dysenteri. Fik en Eftermiddag et Anfald af heftige Opkastninger med Blodstyrtninger. En dansk Dame, der paa dette Tidspunkt havde indfundet sig paa Hospitalet for at besøge de danske Søfolk dør, forsøgte paa egen Haand at tilkalde Læge og Sygeplejerskeassistance, vel vidende at en Henvendelse til Konsulatet eller dets Læge vilde være frugtesløs. Hendes Bestræbelser i denne Henseende forblev imidlertid resultatløse, og Patienten afgik samme Nat ved Døden.

Tilfælde 2.

Enoch Vernegren, indlagt for Lungebetændelse. Samme Aften som Krisen skulde finde Sted, gjorde Konsulatets Læge en anden dansk Patient opmærksom paa denne